

Arrest

nr. 278 250 van 3 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. STOROJENKO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. U werd geboren op 30 september 1962 en woonde quasi uw hele leven in het stadje Telavi in Georgië. U woonde daar samen met uw broer en zijn gezin.

U kende doorheen uw leven vaak problemen met de lokale politie van Telavi omdat u sinds uw 25 jaar drugsgebruiker was.

In 1990 werd u een eerste keer gearresteerd door de lokale politie. Ze verstopten drugs bij u en beschuldigden u ten onrechte van drugsbezit. U vermoedt dat de politie dit deed omdat ze goede statistieken wouden en ze bonussen kregen als ze mensen arresteerden. U werd veroordeeld en u

bracht de volgende twee jaren door in een halfopen instelling in de Russische stad Perm. Na uw vrijlating en uw terugkeer naar Georgië werd u voortdurend lastig gevallen door de lokale politie van Telavi, die vaak geld van u eiste.

In 2002 werd u voor een tweede keer valselijk beschuldigd van drugsbezit door de lokale politie van Telavi en u werd opnieuw door hen gearresteerd.

In 2003 werd u voor de derde keer valselijk beschuldigd van drugsbezit en aangehouden door de lokale politie.

In 2004 werd u in deze zaak veroordeeld tot een gevangenisstraf. U zat in totaal 6 jaar in de gevangenis, van 2003 tot 2009.

In 2012 werd u nogmaals aangehouden door de lokale politie en valselijk beschuldigd van bezit van een illegale substantie. Na ongeveer een week kwam u vrij onder voorwaarden. Nadien bleef de politie u op straat viseren en controleren. U bleef verder zoveel mogelijk binnen.

In 2017 werd u door de lokale politie meegenomen toen u in een methadon-kliniek was. Ze vroegen of u met hen wou samenwerken om informatie te verzamelen over bepaalde personen uit het drugsmilieu. Nadat u dit weigerde, werden er veel mensen gearresteerd omwille van drugsbezit.

In juli of augustus 2019 werd u benaderd door D. B. (...), de lokale agent met wie u het meeste problemen had gekend. Hij vroeg u om in te stappen bij hem in de wagen maar u weigerde dit. Na dit incident besloot u om Georgië te verlaten.

U verliet Georgië op 24 november 2019 en u reisde met het vliegtuig naar Frankrijk. U werd in Frankrijk omwille van uw gezondheidsproblemen opgenomen in een ziekenhuis. Nadat u ontslagen werd uit het ziekenhuis, kwam u op 11 of 12 december 2019 naar België. U diende hier op 16 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Uw eerste verzoek om internationale bescherming werd op 26 oktober 2020 als kennelijk ongegrond beschouwd door het CGVS in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder terug te keren naar Georgië diende u op 14 juli 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in in België. U voert aan dat u in 2020 door de politie gedwongen werd om met hen samen te werken bij de arrestatie van G. (...). G. (...) was een drugshandelaar en u kocht uw drugs van hem. U belde hem om een afspraak te maken waarop de politie hem kon arresteren. Er werden grote hoeveelheden opium gevonden bij G. (...) en hij werd veroordeeld tot celstraf. In 2018 kwam G. (...) vrij. U hoorde dat G. (...) naar u op zoek was en dat hij antwoorden van u wilde. Daarnaast wijst u opnieuw op uw gezondheidsproblemen.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u medische documenten en een artikel over G. (...) voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming op 26 oktober 2020 als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet beschouwd werd door het CGVS. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de politie van Telavi, worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid

en dat u hiertegen niet in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

U verklaart bij terugkeer naar Georgië te vrezen dat G. (...) u iets ergs zal aandoen (p.6) omdat u de politie geholpen zou hebben met zijn arrestatie in 2012 of 2013. U sprak met G. (...) af om drugs van hem te kopen, waarop de politie hem arresteerde. G. (...) werd veroordeeld tot een gevangenisstraf. In 2018 kwam G. (...) vrij en wilde hij antwoorden van u (p.4). U verklaart dat uw problemen met G. (...) de reden was voor uw vertrek uit Georgië (p.4). Tijdens de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming zei u niets over G. (...). U beweert dat u niet gelogen hebt over uw problemen met G. (...) maar alleen uw verhaal niet volledig verteld had (p.5). U heeft tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gezegd dat u geen info aan de politie gegeven hebt over andere personen (PO, eerste verzoek, p.13). Ook bij DVZ heeft u toen gezegd dat u de opdracht om informant te worden weigerde (vragenlijst CGVS, eerste verzoek, 5). Deze verklaringen zijn volledig tegengesteld aan de verklaringen die u naar aanleiding van uw tweede verzoek deed, namelijk dat G. (...) door uw medewerking gearresteerd werd. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zei u uit schaamte niets gezegd te hebben over G. (...) tijdens uw eerste verzoek (p.5). De schaamte die u beweerde te voelen tijdens uw verzoek, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen of verklaren. Er kan immers verwacht worden dat u, indien uw problemen met G. (...) een van de redenen voor uw vertrek vormde, u hierover vanaf het begin van de procedure van uw eerste verzoek duidelijkheid schepte. Er werd u op het belang van de waarheid te vertellen gewezen. U liet echter na iets over G. (...) te zeggen en ontkende ooit met de politie samengewerkt te hebben. De vastgestelde tegenstrijdigheden maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende problemen met G. (...).

Daarbij komt dat uw verklaringen met betrekking tot de vrijlating van G. (...) uit de gevangenis niet eenduidig zijn. Bij het CGVS verklaarde u dat G. (...) vrijkwam in 2018 (p.4). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen bij DVZ met betrekking tot uw tweede verzoek. Bij DVZ verklaarde u dat er een nieuwe ontwikkeling was in verband met uw problemen in Georgië, namelijk dat G. (...) was vrijgekomen en u zocht (verklaringen volgend verzoek, 16). Dit impliceert dat G. (...) pas vrijgekomen was nadat uw eerste verzoek in België behandeld werd in 2020. Uw verklaringen over de vrijlating van G. (...) bij DVZ en CGVS zijn dus niet eenduidig. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Tenslotte herhaalt u uw vrees voor de Georgische politie (p.4), waarvan de ongeloofwaardigheid in uw eerste verzoek reeds werd vastgesteld.

Wat betreft uw medische problemen dient, net als in uw eerste verzoek, te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 483 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 484 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De medische documenten die u voorlegt worden niet betwist door het CGVS. Het artikel dat u voorlegt kan de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw relaas niet opheffen. Dit artikel bevestigt louter dat een zekere G.A. in 2013 in Telavi gearresteerd werd nadat er grote hoeveelheden opiumzaden bij hem gevonden waren. Het artikel kan geenszins uw betrokkenheid bij deze arrestatie aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element

bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/1, § 1 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *"de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur"*.

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij een beroep indient tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2022 waarbij haar volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partij zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij van 16 december 2019 door verwerende partij bij beslissing van 26 oktober 2020 als kennelijk ongegrond werd beschouwd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Verzoekende partij diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg resten er verzoekende partij geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot haar vorig verzoek.

Verzoekende partij kan dan ook onderhavig beroep niet gebruiken om een vorm van beroep in te stellen tegen eerdere beslissingen die reeds in beroep werden bevestigd of waartegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen beroep werd ingesteld.

2.2.5.1. Vooreerst voert verzoekende partij aan dat in haar hoofde wel degelijk sprake is van bijzondere procedurele noden. Zij duidt desbetreffend op haar medische problemen, alsook legt zij een medisch dossier neer ter staving van de medicatie die zij neemt (bijlage 2 van het verzoekschrift). Volgens verzoekende partij is het niet uitgesloten dat haar medische toestand en de medicatie die zij neemt een impact had op het afleggen van verklaringen. Zij verwijst tevens naar de notities van het persoonlijk

onderhoud en haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig verzoek, en meent dat hieruit blijkt dat zij soms bevreemdende antwoorden gaf op vragen en ook het doel van bepaalde vragen niet steeds begreep.

2.2.5.2. De Raad duidt er evenwel op dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 13 september 2021 in het kader van haar huidig verzoek uitdrukkelijk verklaarde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming bemoeilijken (administratief dossier, stuk 8, 'deel DVZ', vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ).

Verder dient te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen enkel medisch attest wordt bijgebracht waaruit kan blijken dat zij omwille van haar medische problemen en/of de medicatie die zij neemt niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen en op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Zulks blijkt op geen enkele wijze uit de eerder door haar neergelegde attesten inzake haar medische problemen (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten, doc. 1), noch uit het thans bijgebrachte medisch dossier (bijlage 2 van het verzoekschrift).

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift overigens duidt op haar slechte gezondheidstoestand tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bemerkt de Raad nog dat zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde dat dit interview "*normaal (is) verlopen*" en dat zij vond dat het goed is gegaan. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar gezondheidstoestand van die aard was dat het haar verhinderd zou hebben afdoende verklaringen af te leggen in het kader van haar procedure internationale bescherming.

Het louter gegeven dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de neerslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij soms de vraag verkeerd begreep en naast de kwestie antwoordde volstaat allerminst om hierop een ander licht te werpen. Immers blijkt tevens dat wanneer de vraag geherformuleerd werd, verzoekende partij wel degelijk in staat was een pertinent en coherent antwoord op de vraag te geven.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat er in haar hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden en dat bepaalde steunmaatregelen dienden te worden genomen.

2.2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar onderhavig verzoek om internationale bescherming steunt op het feit dat zij nog steeds niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omwille van de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar vorige verzoek, namelijk haar problemen met de politie van Telavi.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat verwerende partij in haar beslissing met recht heeft kunnen besluiten dat onderhavige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.2.8. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek opnieuw de reeds door haar tijdens haar vorig verzoek aangehaalde problemen met de politie van Telavi herhaalt.

Evenwel moet verwerende partij desbetreffend worden bijgetreden waar deze stelt: "*Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw problemen met de politie van Telavi, worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat u hiertegen niet in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*"

2.2.9. Daarnaast geeft verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek aan bij terugkeer naar Georgië te vrezen dat G. haar iets ergs zal aandoen omdat zij de politie geholpen zou hebben met zijn arrestatie in 2012 of 2013. Zij stelt dat haar problemen met G. de reden was voor haar vertrek uit Georgië (notities CGVS, p. 4).

De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat aan deze problemen met G. evenmin enig geloof kan worden gehecht.

Vooreerst, en niet in het minst, dient desbetreffend te worden vastgesteld dat verzoekende partij over deze problemen met G. met geen woord repte tijdens de behandeling van haar eerste verzoek. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande met recht op het volgende gewezen: *“Tijdens de behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming zei u niets over G. (...). U beweert dat u niet gelogen hebt over uw problemen met G. (...) maar alleen uw verhaal niet volledig verteld had (p.5). U heeft tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS gezegd dat u geen info aan de politie gegeven hebt over andere personen (PO, eerste verzoek, p.13). Ook bij DVZ heeft u toen gezegd dat u de opdracht om informant te worden weigerde (vragenlijst CGVS, eerste verzoek, 5). Deze verklaringen zijn volledig tegengesteld aan de verklaringen die u naar aanleiding van uw tweede verzoek deed, namelijk dat G. (...) door uw medewerking gearresteerd werd. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, zei u uit schaamte niets gezegd te hebben over G. (...) tijdens uw eerste verzoek (p.5). De schaamte die u beweerde te voelen tijdens uw verzoek, kan de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen of verklaren. Er kan immers verwacht worden dat u, indien uw problemen met G. (...) een van de redenen voor uw vertrek vormde, u hierover vanaf het begin van de procedure van uw eerste verzoek duidelijkheid schepte. Er werd u op het belang van de waarheid te vertellen gewezen. U liet echter na iets over G. (...) te zeggen en ontkende ooit met de politie samengewerkt te hebben. De vastgestelde tegenstrijdigheden maken dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende problemen met G. (...).”*

In haar verzoekschrift wijst verzoekende partij er zelf op dat de bedreiging door G. omdat zij meewerkte aan diens arrestatie de kern van haar asielrelaas betreft en dat dit de reden is waarom zij Georgië heeft verlaten. Hiermee verklaart zij op geen enkele wijze waarom zij nagelaten heeft dit kernelement van haar vrees aan te brengen tijdens haar vorig verzoek. De loutere herhaling dat zij dit niet verteld zou hebben uit schaamte, biedt voorts geen enkel soelaas. Immers oordeelt de Raad, in navolging van verwerende partij, dat in alle redelijkheid van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij dit essentieel element reeds zou hebben aangehaald tijdens haar eerste verzoek, temeer nu haar gewezen werd op het belang van de waarheid te vertellen. Dat zij echter naliet tijdens haar eerste verzoek iets over G. te zeggen en ontkende ooit met de politie samengewerkt te hebben, doet dan ook ernstig afbreuk aan haar geloofwaardigheid.

Dat aan deze problemen met G. geen enkel geloof kan worden gehecht, wordt bovendien bevestigd door de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij over de vrijlating van G. uit de gevangenis niet eenduidig zijn. Verwerende partij doet in dit verband immers volgende pertinente vaststellingen: *“Daarbij komt dat uw verklaringen met betrekking tot de vrijlating van G. (...) uit de gevangenis niet eenduidig zijn. Bij het CGVS verklaarde u dat G. (...) vrijkwam in 2018 (p.4). Dit stemt niet overeen met uw verklaringen bij DVZ met betrekking tot uw tweede verzoek. Bij DVZ verklaarde u dat er een nieuwe ontwikkeling was in verband met uw problemen in Georgië, namelijk dat G. (...) was vrijgekomen en u zocht (verklaringen volgend verzoek, 16). Dit impliceert dat G. (...) pas vrijgekomen was nadat uw eerste verzoek in België behandeld werd in 2020. Uw verklaringen over de vrijlating van G. (...) bij DVZ en CGVS zijn dus niet eenduidig. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.”*

Verzoekende partij lijkt desbetreffend te stellen de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken of er nog nieuwe ontwikkelingen zijn in verband met haar problemen in Georgië verkeerd te hebben begrepen en niet te hebben bedoeld dat de vrijlating van G. een nieuwe ontwikkeling betrof. Het was slechts nieuwe informatie die verzoekende partij tijdens haar vorig verzoek niet had verteld uit schaamte. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij geen kopie kreeg van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat zij dan ook niet kon nagaan of wat werd genoteerd correct is. Ten slotte wijst verzoekende partij nog op haar slechte medische toestand tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij niet kan overtuigen waar zij voorhoudt dat zij de vraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd had begrepen. Immers blijkt uit haar verklaringen aldaar dat zij wel degelijk liet uitschijnen dat de vrijlating van G. een nieuwe ontwikkeling betrof sinds

haar eerste verzoek. Immers stelde zij er tot tweemaal toe dat de persoon waarmee zij problemen had, namelijk G., “terug (is) vrijgekomen”, dat hij haar zoekt en dat kennissen haar gewaarschuwd hebben dat hij haar zoekt (administratief dossier, stuk 8, verklaring volgend verzoek, vraag 16).

Haar argument dat zij van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen kopie heeft gekregen en haar verklaringen aldaar niet kon controleren, is evenmin van aard bovenstaande vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Immers merkt de Raad op dat elke verzoeker die een afschrift van de ingevulde vragenlijst zou wensen te ontvangen overeenkomstig artikel 5 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur hiertoe een schriftelijke aanvraag kan richten aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens blijkt evenwel uit dat dergelijke aanvraag aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd gericht. Dat verzoekende partij voorafgaand aan haar gehoor op het Commissariaat-generaal de correctheid het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon nagaan, is dan ook te wijten aan haar eigen nalaten desbetreffend. Bovendien dient erop te worden gewezen dat haar verklaringen haar werden voorgelezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekende. Aldus werd zij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de gelegenheid gesteld eventuele onjuistheden in haar verklaringen te corrigeren (verklaring volgend verzoek, *in fine*).

Waar zij haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog tracht te verklaren door haar slechte medische toestand op dat moment, wijst de Raad erop dat hierboven (punt 2.2.5.2.) reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij echter niet aantoonde dat haar gezondheidstoestand tijdens dit interview van die aard was dat zij niet in staat was afdoende verklaringen af te leggen in het kader van haar procedure internationale bescherming.

2.2.10. Wat de aangehaalde medische problemen van verzoekende partij betreft, wijst de Raad er nog op dat verwerende partij hieromtrent met recht als volgt oordeelt: *“Wat betreft uw medische problemen dient, net als in uw eerste verzoek, te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 483 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 484 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”*

2.2.11. Omtrent de documenten die verzoekende partij bijbrengt ter staving van haar huidig verzoek, wordt in de bestreden beslissing nog terecht het volgende gesteld: *“De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De medische documenten die u voorlegt worden niet betwist door het CGVS. Het artikel dat u voorlegt kan de vastgestelde ongeloofwaardigheden in uw relaas niet opheffen. Dit artikel bevestigt louter dat een zekere G.A. in 2013 in Telavi gearresteerd werd nadat er grote hoeveelheden opiumzaden bij hem gevonden waren. Het artikel kan geenszins uw betrokkenheid bij deze arrestatie aantonen.”*

Het louter opnieuw bijbrengen van hetzelfde artikel dat zij reeds eerder bijbracht (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) betreft geen concrete weerlegging van bovenstaande pertinente bevindingen inzake desbetreffend artikel. Het betoog dat dit minstens een begin van bewijs zou zijn *“van het feit dat G. (...) werd gearresteerd na een, door de politie opgezette verkoop van drugs aan de verzoeker”*, kan, gelet op de manifest ongeloofwaardige verklaringen van verzoekende partij over haar problemen met G. en de vaststelling dat nergens uit het artikel de betrokkenheid van verzoekende partij blijkt, niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het verweer van verzoekende partij dat zij voor haar problemen met G. niet kan rekenen op de bescherming vanwege de Georgische autoriteiten, alsook dat zij omwille van haar medische gezondheidstoestand niet in staat is om desbetreffend de nodige stappen te zetten in Georgië, is niet dienstig nu aan deze problemen geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.13. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn

beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 6) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 maart 2022 de kans kreeg om te verduidelijken welke nieuwe elementen zij in het kader van haar huidig verzoek aanvoert en om aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Georgisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte, wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT